

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA THEO NATIONAL CONSTRUCT S.R.L. v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 72783/11)

HOTĂRÂRE *(În fond)*

Art. 1 P. 1 • Dreptul la respectarea bunurilor • Excluderea companiei reclamante din lista asociațiilor diferitelor companii, conducând la pierderea a 50% din cota acțiunilor sale și la incapacitatea de a participa într-un contract de câteva milioane • Hotărârile instanțelor naționale contrare dreptului intern, arbitrar și vădit nerezonabile • Nesoluționarea acuzațiilor grave ale companiei reclamante privind falsificarea dosarului și a obiecțiilor referitoare la acțiunea prescrisă împotriva acesteia • Incapacitatea statului de a-și îndeplini obligația de a înființa un forum adecvat care să permită companiei reclamante să își invoce drepturile în mod eficient și să le pună în aplicare

STRASBOURG

11 octombrie 2022

DEFINITIVĂ
11 ianuarie 2023

Această hotărâre a devenit definitivă în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție. Ea poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Theo National Construct S.R.L. v. Republica Moldova,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-o
Cameră alcătuită din:

Jon Fridrik Kjølbro, *Președinte*,
Carlo Ranzoni, *judcător ad-hoc*,
Egidijus Kūris,
Branko Lubarda,
Pauliine Koskelo,
Gilberto Felici,
Saadet Yüksel, *judcători*,
și Hasan Bakırcı, *Grefier al Secției*,
Având în vedere:

cererea *versus* Republica Moldova, depusă la Curte în conformitate cu
Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților
fundamentale („Convenția”), de către o companie înregistrată în România,
Theo National Construct S.R.L. („reclamanta”), la 19 noiembrie 2011;

decizia de a comunica Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”)
plângerea în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

decizia de a informa Guvernul României cu privire la dreptul său de a
intervenii în cadrul procedurii în conformitate cu Articolul 36 § 1 din
Convenție și cu Articolul 44 § 1 (b) din Regulamentul Curții, și omisiunea lui
de a comunica orice intenție de a se folosi de acest drept;

observațiile părților;

abținerea dnei Diana Sîrcu de la judecarea cauzei (Articolul 28 din
Regulamentul Curții), judecătorul ales în privința Republicii Moldova, și
numirea de către Președinte a dlui Carlo Ranzoni în calitate de judecător
ad hoc (Articolul 29 § 2 din Regulament);

Deliberând în secret la 13 septembrie 2022,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Cauza se referă la un „atac raider” împotriva companiei reclamante, *id est* la pretinsa confiscare ilegală a bunurilor sale cu asistența instanțelor de judecată și a agențiilor de aplicare a legii, prezumate a fi corupte.

ÎN FAPT

2. Reclamanta este o companie înregistrată în România. Ea a fost reprezentată de către dl V. Gribincea, avocat în Chișinău.

3. Guvernul a fost reprezentat de către Agentul său, dl O. Rotari.

4. Circumstanțele cauzei, în modul prezentat de către părți, pot fi rezumate după cum urmează.

I. CONTEXTUL CAUZEI

5. În anul 2007, compania reclamantă, specializată în construcția drumurilor, a convenit cu un om de afaceri moldovean, lider al unui partid politic, dl Ș., să intre pe piața moldovenească de construcție a drumurilor.

6. Conform unui contract din 4 aprilie 2007, compania reclamantă urma să devină asociat în cadrul companiei Q., contribuind cu o cotă de participare de 50 % la capitalul social. Compania reclamantă trebuia să contribuie la capitalul social al companiei Q. cu douăzeci și trei de piese de echipament de construcție a drumurilor, în valoare de peste un milion de euro (EUR). Restul capitalului urma să fie administrat de către compania S., controlată de către dl Ș., având o cotă de participare de 49,77 %, și de către o altă companie, cu o cotă de participare de 0,23 %.

7. La 5 aprilie 2007 adunarea generală a companiei Q. a decis să admită compania reclamantă în calitate de asociat, cu o cotă de participare de cincizeci de procente. Pe parcursul evenimentelor care au condus la apariția prezentei cauze, compania Q. și-a schimbat numele de două ori. Cu toate acestea, în scopul clarității prezentei hotărâri, Curtea se va referi mereu la ea drept compania Q.

8. La o dată nespecificată, compania Q. a solicitat Camerei de Comerț a Republicii Moldova (CCM) să evalueze cele douăzeci și trei de piese de echipament care urmau să fie aduse în Moldova de către compania reclamantă.

9. La 25 aprilie 2007 CCM a prezentat un raport de evaluare, conform căruia cele douăzeci și trei de piese de echipament de construcție a drumurilor valorau 1.031.965 EUR. Deoarece echipamentul era încă în România la acel moment, evaluarea a fost făcută în baza documentației și a fotografiilor, fiind luată în considerație uzura acestuia.

10. La 3 mai 2007 Camera Înregistrării de Stat a înregistrat modificările la statutul societății Q, conform cărora compania reclamantă a devenit în mod oficial asociat cu o cotă de participare de cincizeci la sută. Valoarea capitalului statutar al companiei Q. a crescut de la 236.621 de lei moldovenești (MDL) (aproximativ 14.000 EUR) la 17.540.179 MDL (aproximativ 1 milion EUR), iar directorul executiv al companiei a rămas același.

11. La 8 mai 2007 compania reclamantă a importat în Moldova cele douăzeci și trei de piese de echipament de construcție a drumurilor. La cererea autorităților vamale moldovenești, CCM a efectuat o examinare fizică a echipamentului și a emis un alt raport care confirma constatările sale din raportul de evaluare din 25 aprilie 2007.

II. ACTIVITATEA COMPANIEI RECLAMANTE ÎN MOLDOVA

12. La 16 octombrie 2007 compania Q. a semnat cu Administrația de Stat a Drumurilor din Moldova un contract de renovare a unui drum național. Valoarea contractului era de 393 milioane MDL (echivalentul a aproximativ 24,5 milioane EUR).

13. În scopul executării lucrărilor, compania Q. a contractat mai multe împrumuturi bancare de peste 1,5 milioane EUR, gajând în acest sens echipamentul de construcție a drumurilor adus de către reclamantă. Directorul executiv al companiei reclamante a pus în gaj și casa lui din Chișinău, estimată la peste 400.000 EUR.

14. Compania Q. a început executarea lucrărilor de renovare a drumurilor în conformitate cu contractul, care trebuiau să fie finalizate până la sfârșitul anului 2012. Mai puțin de cincizeci de procente din lucrări au fost finalizate până în 2010, iar întârzierile în finalizarea diferitelor segmente au fost determinate, în general, de plățile tardive efectuate de către stat pentru lucrările executate.

15. La începutul anului 2010 compania reclamantă a aflat că directorul executiv al companiei Q. oferise mai multe credite fără dobândă în valoare de circa 4,5 milioane MDL (aproximativ 255.000 EUR) companiei S. (a se vedea paragraful 6 *supra*), unul dintre asociații companiei Q., fără a o consulta și contrar statutului companiei Q. După acest incident, relațiile dintre compania reclamantă și asociatul controlat de către dl Ș. s-au deteriorat. La solicitarea companiei reclamante, directorul executiv al companiei Q. a fost schimbat, compania Q. inițiind proceduri de recuperare a împrumuturilor fără dobândă. De asemenea, compania reclamantă a fost implicată într-un alt set de proceduri juridice neafiliate cu asociatul acesteia, compania S. Indiferent de acest fapt, către începutul anului 2011 compania Q. nu avea dificultăți financiare și lucrările mergeau conform planului.

III. PROCEDURILE JUDICIARE INIȚIATE DE CĂTRE COMPANIA S. ÎN FAȚA CURȚII DE APEL

16. La 17 aprilie 2010 compania S. s-a adresat către CCM, cerându-i să-și revoce raportul de evaluare din 25 aprilie 2007, deoarece evaluarea fusese efectuată fără o inspecție fizică a echipamentelor de construcție a drumurilor.

17. La 26 aprilie 2010 CCM a răspuns că normele naționale și internaționale permiteau efectuarea evaluării în baza documentelor și a fotografiilor. În orice caz, expertul CCM inspectase echipamentul la sosirea sa în Moldova la 8 mai 2007, confirmând concluziile raportului său din 25 aprilie 2007 (a se vedea paragraful 11 *supra*).

18. La 25 mai 2010 compania S. a inițiat un proces de contencios administrativ împotriva CCM în fața Curții de Apel Chișinău, solicitând nulitatea raportului de evaluare din 25 aprilie 2007. Ea a reiterat argumentele

din scrisoarea sa din 17 aprilie 2010 (a se vedea paragraful 16 *supra*) și nu a desemnat compania reclamantă în calitate de pârât.

19. Curtea de Apel a acceptat cauza spre examinare și a înregistrat-o sub numărul dosarului 3-2535/10, un număr valid pentru anul 2010 (a se vedea paragraful 42 *infra*).

20. În referința sa către instanță, CCM a susținut, în primul rând, că era o organizație non-guvernamentală și că, prin urmare, actele sale nefiind acte administrative, nu puteau fi contestate în instanțe administrative. Nu existau norme care să stipuleze că un raport de evaluare nu putea fi efectuat în baza documentelor și a fotografiilor. În orice caz, expertul CCM examinase fizic echipamentul la sosirea sa în Moldova și a confirmat constatările sale anterioare. Evaluarea fusese efectuată în prezența unui reprezentat al companiei Q., care nu avusese nicio obiecție nici în timpul evaluării, nici ulterior. Raportul emis de către experții CCM nu era obligatoriu pentru nimeni, având doar un caracter consultativ, și putea fi ignorat de către asociații companiei Q., în cazul în care ei voiau să o facă.

21. La 23 iunie 2010, în timpul primei ședințe în acest caz, compania S. a solicitat implicarea în proces, în calitate de parte interesată, a Camerei Înregistrării de Stat. Ea a susținut că anularea raportului de evaluare al CCM ar fi putut avea un impact asupra deciziei Camerei Înregistrării de Stat din 3 mai 2007 privind înregistrarea modificărilor în statutul companiei Q. Instanța a acceptat cererea și a amânat ședința până la 13 septembrie 2010. Nu este clar ce s-a întâmplat la cea din ultimă dată, deoarece dosarul național, în modul prezentat de către părți, nu conține nimic în această privință.

22. La 1 decembrie 2010 CCM a solicitat implicarea în proces a companiei Q. și a companiei reclamante, în calitate de părți interesate. Instanța a acceptat cererea și a amânat examinarea cauzei până la 22 decembrie 2010, ora 10.15.

23. La 21 decembrie 2010 reprezentantul reclamantului la nivel național a solicitat instanței să amâne examinarea cauzei pentru o altă zi, în legătură cu participarea sa la înmormântarea unei rude apropiate la Florești, în dimineața zilei de 22 decembrie 2010. În conformitate cu pagina 42 din dosarul național, instanța a acceptat cererea și a decis ca următoarea ședință să aibă loc la 20 ianuarie 2011, ora 11.00. Reprezentatul CCM a semnat un formular special furnizat de către Curtea de Apel, prin care a confirmat că fusese citat pentru data de 20 ianuarie 2011.

24. În pofida deciziei din 21 decembrie 2010 de a amâna ședința din 22 decembrie 2010, dosarul național conține, la pagina 96, o copie a procesului-verbal de la ședința din 22 decembrie 2010. Conform acestui proces-verbal, reprezentanții reclamantului la nivel național, ai CCM și ai Camerei Înregistrării de Stat au fost prezenți la ședință. Reprezentantul companiei reclamante nu a participat. Deși, aparent, ședința a avut loc la 22 decembrie 2010, din motive necunoscute, procesul-verbal al acesteia poartă numărul

dosarului 3-333/11, un număr care nu putea fi atribuit cauzei până la începutul anului 2011.

25. Conform acestui proces-verbal, reclamantul la nivel național și-ar fi completat acțiunea inițială cu mai multe pretenții noi: (a) anularea raportului de evaluare al CCM din 8 mai 2007 (a se vedea paragraful 11 *supra*); (b) anularea deciziei Camerei Înregistrării de Stat din 3 mai 2007 (a se vedea paragraful 10 *supra*) și repunerea tuturor părților în poziția lor inițială; și, în final, (c) executarea imediată a hotărârii. O copie a acestui supliment este inclusă într-un document nedatat, la pagina 45 din dosarul național, însă decizia judecătorului de a o accepta este datată cu 1 decembrie 2010 și se găsește la pagina 91. Procesul-verbal înregistra faptul că instanța a amânat examinarea cauzei până la 20 ianuarie 2011.

26. Poziția companiei reclamante este că respectivul proces-verbal este fals, fiind fabricat și adăugat în dosar la o dată ulterioară. Guvernul nu a comentat această afirmație.

27. La 20 ianuarie 2011 a avut loc o nouă ședință în acest caz, fiind prima și ultima ședință la care a participat reprezentatul companiei reclamante. Înainte de ședință, reprezentatul companiei reclamante ar fi consultat dosarul și, potrivit lui, acesta nu conținea niciun supliment la acțiunea inițială a reclamantului în procesul național (a se vedea paragraful 25 *supra*), în sensul că ar fi solicitat excluderea companiei reclamante de pe lista asociaților companiei Q. Guvernul nu a comentat această afirmație.

28. Pagina 100 din dosarul național conține procesul-verbal al ședinței din 20 ianuarie 2011, conform căruia reprezentanții companiei reclamante și ai companiei Q. erau prezenți la ședință și li s-a dat timp până la următoarea ședință pentru a-și prezenta referințele sale scrise la plângerile reclamantului. În procesul-verbal s-a menționat că următoarea ședință urma să aibă loc la 2 februarie 2011, ora 11.00.

29. Paginile 92-93 din dosarul național conțin două formulare de citații adresate mai multor participanți la proces, inclusiv companiei reclamante. Ambele datează din 20 ianuarie 2011. În unul dintre ele, una dintre părțile la proces este citată pentru data de 2 martie 2011. În celălalt, compania Q. și compania reclamantă sunt citate pentru data de 2 februarie 2011, dar data scrisă de mână pare să fi fost corectată din „02.03.11” în „02.02.11”. La pagina 94 din dosarul național există un formular de confirmare, potrivit căruia reprezentanții companiei reclamante și ai companiei Q. au confirmat că fuseseră înștiințați despre următoarea ședință din 2 februarie 2011, însă și acest formular prezintă semne de falsificare, deoarece data scrisă de mână pare, de asemenea, să fi fost corectată din „02.03.11” în „02.02.11”.

30. Poziția companiei reclamante este că respectivul proces-verbal a fost falsificat în acest din urmă aspect și că, de fapt, ședința următoare era programată pentru 2 martie 2011. Guvernul nu a comentat această afirmație.

31. Pagina 101 din dosarul național conține procesul-verbal de la ședința din 2 februarie 2011, potrivit căruia reprezentanții companiei reclamante și ai

companiei Q. nu s-au prezentat la ședință, în pofida citării lor. Instanța a decis să finalizeze cercetarea fondului cauzei.

32. La 2 februarie 2011 Curtea de Apel Chișinău a adoptat hotărârea sa în această cauză. Ea s-a pronunțat în favoarea companiei S. și a dispus anularea rapoartelor de evaluare ale CCM din 25 aprilie 2007 și 8 mai 2007, după ce a decis că CCM nu putea să evalueze echipamentul fără o inspecție fizică. Drept consecință a anulării raportului de evaluare, instanța a decis să anuleze și decizia Camerei Înregistrării de Stat din 3 mai 2007, prin care fuseseră înregistrate modificările la statutul companiei Q., dispunând restabilirea părților în poziția lor inițială, înainte de 3 mai 2007, ceea ce presupunea excluderea companiei reclamante din lista asociaților companiei Q. Instanța a decis că tranzacțiile încheiate de către compania Q. după data de 3 mai 2007 nu ar trebui să fie afectate de restabilirea respectivă. De asemenea, instanța a dispus executarea imediată a hotărârii, fără a indica motivele de urgență.

33. În timpul examinării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, compania Q. nu avea probleme financiare și continua executarea contractului din 16 octombrie 2007 cu Administrația de Stat a Drumurilor din Moldova.

IV. EXECUTAREA IMEDIATĂ A HOTĂRÂRII CURȚII DE APEL CHIȘINĂU

34. La 2 februarie 2011 reprezentantul companiei S. a primit o copie a hotărârii Curții de Apel Chișinău din aceeași zi, iar în ziua următoare el a depus o cerere la Camera Înregistrării de Stat pentru executarea acesteia. Inițial, directorul Camerei Înregistrării de Stat a distribuit cazul registratorului C.L. Cu toate acestea, la 4 februarie 2011 un alt registrator, A.B., a emis o decizie privind modificarea statutului companiei Q. și a exclus compania reclamantă din lista ei de asociați. Ulterior, s-a dovedit că A.B. era soția vicepreședintelui partidului politic condus de către dl Ș. (a se vedea paragraful 5 *supra*).

35. După executarea hotărârii Curții de Apel Chișinău, capitalul statutar al companiei Q. a devenit 236.662 MDL (echivalentul a 14.377 EUR).

36. La 17 februarie 2011 compania reclamantă a solicitat Camerei Înregistrării de Stat să își anuleze decizia din 4 februarie 2011 privind excluderea sa din lista de asociați a companiei Q. Deoarece Camera Înregistrării de Stat a refuzat această cerere, la 28 februarie 2011 compania reclamantă a înaintat la Curtea de Apel Chișinău o acțiune în contencios administrativ împotriva sa. Compania reclamantă a susținut că reducerea capitalului statutar al companiei Q. avusese loc contrar procedurii prevăzute de art. 36 din Legea privind societățile cu răspundere limitată. Cu toate acestea, acțiunea a fost respinsă atât de către Curtea de Apel Chișinău, cât și de către Curtea Supremă de Justiție.

V. PROCESUL ÎN FAȚA CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE

37. Compania reclamantă a obținut acces la dosarul cauzei și o copie a hotărârii Curții de Apel Chișinău (a se vedea paragraful 32 *supra*) la 28 februarie 2011. La 3 martie 2011 ea a depus un recurs la Curtea Supremă de Justiție.

38. Compania reclamantă a susținut că ea fusese implicată în procesul dintre compania S. și CCM la o etapă avansată și că fusese citată prima dată abia la ședința din 20 ianuarie 2011. Reprezentatul său avusese posibilitatea de a examina dosarul înainte de acea ședință și nu exista niciun supliment la cererea inițială a reclamantului, în sensul în care ultimul solicitase excluderea companiei reclamante din lista asociaților companiei Q. De asemenea, reprezentantul companiei reclamante a susținut că la 20 ianuarie 2011 reprezentantul reclamantului în procesul național depusese în mod verbal o cerere de modificare a pretențiilor sale, însă judecătorul îi spusese să pregătească o cerere scrisă, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă, și să o depună la următoarea ședință. La sfârșitul ședinței, examinarea a fost amânată până la 2 martie 2011. Cu toate acestea, următoarea ședință a avut loc la 2 februarie 2011, iar data menționată în citații fusese corectată de mână, din „03,, în „02”.

39. Compania reclamantă a mai susținut că, în pofida numeroaselor solicitări, Curtea de Apel Chișinău refuzase să îi furnizeze o copie a hotărârii și să îi acorde acces la dosar pentru o perioadă îndelungată. În același timp, reclamantului în procesul național îi fusese oferită o copie a hotărârii la 2 februarie 2011, *id est* la data pronunțării acesteia (a se vedea paragraful 34 *in limine supra*).

40. După ce a obținut acces la dosar, reprezentantul companiei reclamante a descoperit că unele dintre documentele din el fuseseră manipulate. Astfel, procesul-verbal al ședinței din 22 decembrie 2010 prevedea că cererea inițială fusese completată de către reclamant la data respectivă (a se vedea paragraful 25 *supra*). El a mai descoperit, la pagina 91 din dosar, o decizie a judecătorului din 1 decembrie 2010, prin care se accepta cererea suplimentară, deși procesul-verbal al ședinței din 1 decembrie nu conținea nimic în acest sens (a se vedea paragraful 22 *supra*).

41. În continuare, compania reclamantă a susținut că ședința din 22 decembrie 2010 fusese amânată la cererea reprezentantului reclamantului în procesul național, care trebuia să participe la o înmormântare în orașul Florești. În pofida acestui fapt și fără nicio explicație, dosarul conținea procesul-verbal al ședinței din 22 decembrie 2010, potrivit căruia același reprezentant fusese prezent la ședință și participase activ în ea. În plus, respectivele procese-verbale se refereau la un număr de dosar care nu putea fi atribuit înainte de ianuarie 2011.

42. Cu privire la fondul cauzei, compania reclamantă a susținut, *inter alia*, că dosarul nu trebuia să fie examinat de către o instanță de contencios

administrativ și că, în orice caz, acțiunea înaintată de către compania S. trebuia să fie respinsă ca tardivă. Compania reclamantă a pretins că ea fusese victimă a unui „atac raider”.

43. La 20 mai 2011 Curtea Supremă de Justiție a respins recursul companiei reclamante și a menținut hotărârea Curții de Apel Chișinău din 2 februarie 2011. Ea nu a oferit răspunsuri la niciunul dintre argumentele companiei reclamante, inclusiv la cel referitor la deficiențele procedurale în fața Curții de Apel Chișinău și la cel privind aplicabilitatea termenului de prescripție în acțiunea inițiată de către compania S.

VI. EVENIMENTELE CARE AU SUCCEDAT PROCESUL

44. După 4 februarie 2011, conducerea companiei Q. a fost schimbată. Noua conducere a retras acțiunile judiciare privind recuperarea a 4,5 milioane MDL (a se vedea paragraful 15 *supra*).

45. Echipamentul de construcție a drumurilor adus în Moldova de către compania reclamantă continua să fie folosit de către compania Q. după ce instanțele au dispus restabilirea părților în poziția lor inițială, iar încercările companiei reclamante de a-l recupera s-au dovedit a fi ineficiente, din cauza contractelor de gaj încheiate între compania Q. și banca care oferise împrumutul (a se vedea paragraful 13 *supra*).

46. Deoarece compania Q. a încetat să plătească ratele în baza contractelor de credit, în anul 2011 banca creditoare a inițiat un proces judiciar în scopul obținerii posesiei asupra echipamentului de construcție a drumurilor gajat. Primele două instanțe s-au pronunțat împotriva băncii și au decis că, din moment ce părțile urmau să fie repuse în poziția lor inițială în conformitate cu hotărârea din 2 februarie 2011 (a se vedea paragraful 32 *supra*), echipamentul rutier nu putea fi confiscat de către bancă, ci trebuia returnat companiei reclamante. Cu toate acestea, la 3 aprilie 2013 Curtea Supremă de Justiție a casat aceste hotărâri și a dispus transferul echipamentului în proprietatea băncii. În plus, banca a intrat în posesia casei din Chișinău, gajată de către directorul executiv al companiei reclamante (*ibidem*), iar în anul 2014 a fost inițiată procedura de insolabilitate în privința companiei Q.

CADRUL JURIDIC ȘI PRACTICA RELEVANTĂ

47. Articolul 2 din Legea contenciosului administrativ, în vigoare la momentul relevant, prevede că un act administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice, în vederea organizării executării sau executării în concret a legii. Articolul 17 din aceeași lege stabilește că termenul de contestare a actelor administrative este de treizeci de zile de la data comunicării acestora. În conformitate cu articolul 267 din Codul civil,

termenul general de prescripție pentru intentarea unei acțiuni în instanța de judecată este de trei ani.

48. Potrivit normelor care reglementează înregistrarea dosarelor de către instanțele din Republica Moldova, la începutul fiecărui an, fiecare cauză aflată pe rol primește un nou număr de dosar. Astfel, dacă o cauză este pendinte în fața unei instanțe mai mult de un an, ea va avea un nou număr de dosar în fiecare an.

49. Dosarele din instanțele moldovenești constau din documente cusute împreună în ordinea anexării lor. După fiecare ședință de judecată, toate documentele noi introduse de către părți sunt cusute sub restul dosarului și toate paginile dosarului sunt numerotate de mână.

50. În conformitate cu articolul 36 din Legea privind societățile cu răspundere limitată, în vigoare la acel moment, în decurs de 15 zile de la data adoptării de către adunarea generală a asociaților a hotărârii de reducere a capitalului social, societatea este obligată să înștiințeze în scris despre aceasta toți creditorii săi, precum și să publice în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și pe pagina web a Camerei Înregistrării de Stat un aviz cu privire la reducerea capitalului social. În decurs de 3 luni de la data publicării avizului, creditorii societății sunt în drept să ceară de la societate garanții suplimentare sau executarea anticipată a obligațiilor corespunzătoare și repararea prejudiciului. Reducerea capitalului social se înregistrează la Camera Înregistrării de Stat după expirarea termenului de 3 luni de la data publicării avizului. În cazul în care creditorii au solicitat garanții sau au înaintat cereri de executare a obligațiilor, reducerea capitalului social se înregistrează după acordarea garanțiilor sau după satisfacerea creanțelor creditorilor.

51. În conformitate cu articolul 47 din Legea privind societățile cu răspundere limitată, asociatul poate fi exclus din societate numai dacă nu a vărsat aportul subscris sau dacă, în calitate de administrator al societății, a comis acte în detrimentul societății. Asociatul se exclude din societate prin hotărâre judecătorească. Asociatul exclus din societate nu are dreptul la o parte proporțională din patrimoniul societății, dar are dreptul numai la o sumă de bani ce reprezintă valoarea contabilă a părții sociale la data excluderii.

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

52. Compania reclamantă s-a plâns că fusese victima unui „atac raider” și că, în urma modului în care fusese exclusă din lista asociaților companiei Q., ea fusese, de fapt, deposedată de bunurile sale, contrar Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție care, în partea relevantă, are următorul cuprins:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

...”

A. Admisibilitatea

1. Observațiile părților

53. Guvernul a susținut, în primul rând, că fondatorul și unicul asociat al companiei reclamante decedase în septembrie 2015, iar reprezentantul companiei reclamante nu informase Curtea despre acest aspect important și decisiv. Prin urmare, Guvernul a solicitat Curții să declare prezenta cauză inadmisibilă, pe motiv de abuz al dreptului la o cerere individuală, în conformitate cu Articolul 35 § 3 (a). În mod alternativ, Guvernul a susținut că, deoarece niciun moștenitor al asociatului defunct nu își exprimase intenția de a menține cererea în fața Curții, cauza trebuie radiată de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (c). În orice caz, reprezentantul companiei reclamante nu prezentase nicio procură nouă semnată de către moștenitorii asociatului defunct, care să demonstreze intenția lor de a prelungi împuternicirile acordate reprezentantului.

54. Guvernul a mai susținut că reclamanta nu epuizase căile de atac interne de care dispuse. În special, după ce pierduse procesul inițiat de către compania S., compania reclamantă ar fi putut iniția un nou proces, în conformitate cu art. 47 din Legea privind societățile cu răspundere limitată, împotriva foștilor săi asociați în cadrul companiei Q. și să ceară despăgubiri pentru pierderile suferite, însă nu a făcut acest lucru.

55. Cu referire la alegația companiei reclamante, potrivit căreia acțiunea companiei S. era prescrisă, Guvernul a susținut că reclamanta nu ridicase această obiecție în fața Curții de Apel Chișinău. În plus, deși a invocat această obiecție în recursul său în fața Curții Supreme de Justiție, ea solicitase casarea hotărârii Curții de Apel, dar nu respingerea acțiunii depuse de către compania S. ca fiind tardivă.

56. Reprezentantul reclamantei a subliniat că în prezenta cauză reclamantul este o companie, și nu asociatul individual care decedase în septembrie 2015. Compania a continuat să existe în conformitate cu legislația română după moartea fostului asociat, iar soția sa a devenit unicul asociat și director executiv. Este adevărat că, în prezent, compania se află în procedură de lichidare, cu toate acestea, ea nu va fi lichidată înainte de examinarea definitivă de către Curte a cauzei respective. În sprijinul declarațiilor de mai sus, reprezentantul companiei reclamante a prezentat documentele emise de către autoritățile române, o copie a deciziei privind numirea lichidatorului companiei și o nouă procură semnată de către lichidatorul companiei.

57. Referitor la obiecția Guvernului cu privire la neepuizare, și anume la sugestia acestuia că reclamanta ar fi trebuit să intenteze o acțiune împotriva

altor asociați ai companiei Q., în conformitate cu art. 47 din Legea privind societățile cu răspundere limitată, compania reclamantă a susținut că, potrivit legislației Republicii Moldova, asociații nu pot fi trași la răspundere pentru afacerile conduse de companie. O asemenea acțiune nu ar fi putut conduce la recuperarea de către reclamantă a cotei sale de participare în compania Q. În plus, art. 47 din Legea privind societățile cu răspundere limitată se aplică numai în cazul în care un asociat este exclus pentru eșecul de a vărsa aportul său la capitalul statutar sau pentru că ar fi comis fapte în detrimentul societății, în timp ce acționa în calitate de administrator al societății. În orice caz, obiecția se referea mai degrabă la pretențiile formulate în baza Articolului 41 din Convenție, pentru care nu există nicio obligație de epuizare a căilor de atac interne.

58. Cu privire la obiecția Guvernului referitoare la neinvocarea chestiunii termenului de prescripție, reclamanta a susținut că nu îi fusese acordată nicio șansă de a face acest lucru în fața Curții de Apel. Ea participase doar la ședința din 20 ianuarie 2011 și fusese invitată să-și formuleze referința sa în scris, înainte de următoarea ședință stabilită pentru 2 martie 2011. Cu toate acestea, din motive necunoscute, ședința următoare a fost petrecută la 2 februarie 2011, iar documentele din dosar fuseseră manipulate. Respectiv, reclamanta nu avusese posibilitatea de a ridica această obiecție în fața Curții de Apel. În orice caz, ea a ridicat-o în fața Curții Supreme de Justiție, care a constatat că nu era competentă să soluționeze această problemă.

2. *Aprecierea Curții*

59. Curtea observă că reclamanta în prezenta cauză este o persoană juridică, iar decesul unicului său asociat nu a condus la dizolvarea companiei. Respectiv, eșecul reprezentantului de a informa Curtea despre acest fapt nu poate fi considerat un abuz de dreptul la o cerere individuală. În plus, documentele prezentate de către reclamantă confirmă că aceasta, în persoana lichidatorului său desemnat în mod corespunzător, dorește să continue procedura în fața Curții. Prin urmare, această obiecție trebuie respinsă.

60. În continuare, Curtea reiterează că, în conformitate cu Articolul 35 § 1 din Convenție, un reclamant ar trebui să recurgă în mod normal la căi de atac care sunt disponibile și suficiente pentru a permite repararea încălcărilor invocate. Existența acestor căi de atac trebuie să fie suficient de certă nu doar în teorie, ci și în practică, în caz contrar, acestea nu vor dispune de accesibilitatea și eficacitatea necesare (a se vedea *Vučković și alții v. Serbia* (obiecție preliminară) [MC], nr. 17153/11 și altele 29, § 71, 25 martie 2014). Guvernului îi revine sarcina de a convinge Curtea de faptul că remediul a fost efectiv și disponibil atât în teorie, cât și în practică la momentul relevant, cu alte cuvinte, că a fost accesibil și în stare să ofere o remediere în privința plângerilor reclamantului, precum și să acorde șanse rezonabile de succes. Odată ce această sarcină a probei a fost satisfăcută, îi revine reclamantului să demonstreze că remediul propus de către Guvern a fost, de fapt, epuizat sau

că, din anumite motive, a fost insuficient și ineficient în circumstanțele specifice ale cauzei, sau că au existat circumstanțe speciale care să-l absolve de această cerință (*Manic v. Lituania*, nr. 46600/11, § 80, 13 ianuarie 2015).

61. În prezenta cauză, reclamanta s-a plâns de pierderea cotei sale de participare în compania Q. în rezultatul unor pretinse proceduri judiciare arbitrare și acțiuni ilegale ale Camerei Înregistrării de Stat. Singurele căi de atac disponibile împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău și acțiunilor Camerei Înregistrării de Stat erau un recurs depus la Curtea Supremă de Justiție și, respectiv, o acțiune în contencios administrativ depusă la Curtea de Apel, remedii pe care compania reclamantă le-a utilizat. Este adevărat că acțiunea sugerată de către Guvern putea, teoretic, ajuta reclamanta să recupereze o parte din pierderile suferite, într-o limită egală cu capitalul statutar al societății cu răspundere limitată Q., reprezentând 14.377 EUR (a se vedea paragraful 35 *supra*); cu toate acestea, respectiva posibilitate teoretică este irelevantă pentru a decide admisibilitatea prezentei plângeri și ar putea fi luată în considerare doar la soluționarea chestiunilor în baza Articolului 41 din Convenție (a se vedea *Gladysheva c. Rusia*, nr. 7097/10, § 62, 6 decembrie 2011).

62. Cu privire la afirmația Guvernului, potrivit căreia compania reclamantă nu ridicase obiecția referitoare la termenul de prescripție, Curtea notează că, în mod cert, ea a făcut acest lucru în recursul depus la Curtea Supremă de Justiție și, așa cum va fi arătat în paragrafele 73-75 *infra*, ea a fost împiedicată să facă acest lucru în procesul din fața Curții de Apel Chișinău.

63. Prin urmare, Curtea constată că cererea nu poate fi declarată inadmisibilă din motivul neepuizării căilor de atac naționale și, drept urmare, obiecția Guvernului trebuie respinsă. De asemenea, ea constată că această cerere nu este în mod vădit nefondată, în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție, și că nu este inadmisibilă din niciun alt motiv. Prin urmare, ea trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

1. Argumentele părților

64. Reclamanta a susținut că procesul din fața Curții de Apel Chișinău a prezentat semne clare de arbitrar. În primul rând, instanța nu a aplicat termenul de prescripție de treizeci de zile la examinarea cauzei în conformitate cu Legea contenciosului administrativ. Chiar și termenul general de prescripție de trei ani expirase în momentul în care reclamantul la nivel național și-ar fi depus pretenția suplimentară privind excluderea companiei reclamante din lista asociaților, în luna decembrie 2010. În plus, compania reclamantă nu cunoștea despre pretenția suplimentară a reclamantului în procesul național de a o exclude din lista asociaților, iar ea nu a avut posibilitatea de a o comenta. Materialele dosarului din fața Curții

de Apel Chișinău prezenta semne clare de falsificare. Astfel, datele din citații fuseseră corectate de mână, din 2 martie în 2 februarie 2011, iar procesul-verbal al ședinței din 22 decembrie 2010 avea un număr de dosar care era atribuit cauzei abia în ianuarie 2011. Curtea Supremă de Justiție nu a reacționat în niciun fel la toate aspectele de mai sus ridicate de către reclamantă în recursul său.

65. Guvernul nu a făcut niciun comentariu cu privire la fondul cauzei.

2. *Aprecierea Curții*

66. Articolul 1 din Protocolul nr. 1 cuprinde trei reguli distincte: prima regulă, prevăzută în prima teză din primul paragraf, este de natură generală și enunță principiul respectării bunurilor; cea de-a doua regulă, cuprinsă în a doua teză din primul paragraf, acoperă deposedarea de bunuri și o supune anumitor condiții; cea de-a treia regulă, menționată în al doilea paragraf, recunoaște dreptul Statelor Contractante, *inter alia*, de a reglementa folosirea bunurilor conform interesului general. Totuși, cele trei reguli nu sunt distincte, în sensul că ar fi neconectate. Cea de-a doua și a treia regulă se referă la cazuri speciale de ingerință în dreptul la respectarea bunurilor și, prin urmare, trebuie interpretate în lumina principiului general enunțat în prima regulă (a se vedea *Broniowski v. Polonia* [MC], nr. 31443/96, § 134, CEDO 2004-V).

67. „Bunul” disputat în prezenta cauză reprezenta cota-parte a reclamantei în compania Q., cu o pondere de 50 %, și participarea sa nemijlocită la contractul din 16 octombrie 2007 dintre compania Q. și Administrația de Stat a Drumurilor din Moldova, în valoare de 24,5 milioane de euro. Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 2 februarie 2011, reclamanta a pierdut bunul menționat mai sus, în favoarea celorlalți parteneri ai companiei Q.

68. În acest sens, Curtea constată că prezenta plângere se deosebește de alte cauze anterioare pe care le-a examinat, deoarece nu se referă la luarea proprietății de către Stat sau la orice altă formă de reglementare a folosirii bunurilor impusă de către Stat. Aceasta se referă la un litigiu între părți private, iar rolul Statului s-a limitat la furnizarea, prin intermediul sistemului său judiciar, a unui mecanism de determinare a drepturilor și a obligațiilor civile ale reclamanților.

69. În această privință, Curtea reiterează că procedurile privind litigiile de drept civil dintre părți private nu implică în sine responsabilitatea Statului în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Ruiz Mateos v. Regatul Unit*, nr. 13021/87, decizia Comisiei din 8 septembrie 1988, Decizii și Rapoarte (DR) 57 p. 268; *Tormala v. Finlanda* (dec.), nr. 41258/98, 16 martie 2004; *Eskelinen v. Finlanda* (dec.), nr. 7274/02, 3 februarie 2004; *Kranz v. Polonia* (dec.), nr. 6214/02, 10 septembrie 2002; și *Skowronski v. Polonia* (dec.), nr. 52595/99, 28 iunie 2001). Simplul fapt că Statul, prin intermediul sistemului său judiciar, oferă un „forum” pentru determinarea unui litigiu de drept privat nu dă naștere unei ingerințe din partea Statului în

drepturile de proprietate în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 (*Kuchař și Štis v. Republica Cehă* (dec.), nr. 37527/97, 21 octombrie 1998), chiar dacă rezultatul material al unei hotărâri pronunțate de către o instanță civilă constă în pierderea anumitor „bunuri”. Cu toate acestea, din obligațiile Statului în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 face parte cel puțin instituirea unui cadru legislativ minim care să includă un forum adecvat ce ar permite celor care pretind încălcarea dreptului lor de a-și exercita în mod efectiv drepturile și de a le pune în aplicare. În caz contrar, Statul ar ignora în mod serios obligația sa de a proteja statul de drept și de a preveni arbitrariul (*Kotov v. Rusia* [MC], nr. 54522/00, § 117, 3 aprilie 2012).

70. Competența Curții de a verifica dacă dreptul intern a fost interpretat și aplicat corect este una limitată, ea neavând rolul de substitui instanțele naționale. Rolul său este mai degrabă de a se asigura că deciziile acestor instanțe nu sunt arbitrare sau în mod vădit nerezonabile (*Anheuser-Busch Inc. v. Portugalia* [MC], nr. 73049/01, § 83, CEDO 2007-I). Statul poate fi tras la răspundere pentru pierderile cauzate de astfel de determinări numai dacă hotărârile instanțelor nu sunt în conformitate cu legea națională sau dacă sunt viciate de arbitrar ori în mod vădit nerezonabile, contrar Articolului 1 din Protocolul nr. 1, sau dacă o persoană a fost în mod arbitrar și injust lipsită de proprietate în favoarea altei persoane (*Melnychuk v. Ucraina* (dec.), nr. 28743/03, CEDO 2005-IX; *Breierova și alții v. Republica Cehă* (dec.), nr. 57321/00, 8 octombrie 2002; și *Vulakh și alții v. Rusia*, nr. 33468/03, § 44, 10 ianuarie 2012).

71. Astfel, problema în prezenta cauză trebuie examinată din perspectiva primei reguli, enunțate în prima teză din primul paragraf al Articolului 1 din Protocolul nr. 1, cea legată de principiul respectării bunurilor.

72. În primul rând, Curtea observă că, în baza art. 47 din Legea privind societățile cu răspundere limitată, un asociat poate fi exclus din societate doar în două cazuri: (a) dacă nu și-a adus contribuția la capitalul statutar sau (b) dacă, acționând în calitate de administrator al companiei, a comis fraude în detrimentul companiei. Niciuna dintre cele două situații nu a fost invocată de către reclamantul în cadrul procedurilor naționale și/sau constatată de către Curtea de Apel Chișinău în hotărârea sa din 2 februarie 2011. Prin urmare, s-ar părea că excluderea companiei reclamante a fost o măsură dispusă în afara legii, nefiind prevăzută de legea în vigoare la momentul respectiv.

73. De asemenea, Curtea observă că pretenția reclamantului la nivel național privind excluderea companiei reclamante din lista acționarilor companiei Q. nu a fost adusă vreodată la cunoștința companiei reclamante. În orice caz, dosarul național nu conține nicio dovadă a faptului că reclamantei i-a fost oferită o copie a cererii respective. Deși procesul-verbal al ședinței din 22 decembrie 2010 indică faptul că această pretenție a fost înaintată pentru prima dată în acea zi și că reclamantei i s-a solicitat să își prezinte referința la aceasta până la următoarea ședință, autenticitatea și credibilitatea acestui proces-verbal constituie un motiv serios de îngrijorare. Nu numai că

acest proces-verbal poartă un număr de dosar care încă nu era disponibil la 22 decembrie 2010 (a se vedea paragraful 48 *supra*), însă ședința respectivă pare să fi fost amânată printr-o decizie adoptată de către același judecător cu o zi mai devreme (a se vedea paragraful 23 *supra*). Guvernul nu a oferit nicio explicație cu privire la modul în care procesul-verbal din 22 decembrie 2010 ar putea purta un număr de dosar din viitor sau cum ar fi putut avea loc ședința de judecată, deși fusese amânată.

74. Curtea observă că există și alte inconsecvențe în dosarul național care fortifică rezervele sale cu privire la autenticitatea procesului-verbal din 22 decembrie 2010. În special, ea observă că, în pofida menționării în procesul-verbal din 22 decembrie 2010 a faptului că reclamantul în procesul național înaintase o pretenție nouă la acea dată, dosarul național conține la pagina 91 o decizie a judecătorului responsabil de caz din 1 decembrie 2010 prin care acceptă cererea respectivă (a se vedea paragraful 25 *supra*).

75. În continuare, Curtea observă că procesul-verbal al ședinței din 20 ianuarie 2011 prezintă, de asemenea, semne de falsificare atunci când este examinat în coroborare cu alte documente prezente în dosarul național. Astfel, compania reclamantă susține că la 20 ianuarie 2011 instanța a amânat examinarea cauzei până la 2 martie 2011. Declarația respectivă nu este în concordanță cu procesul-verbal al ședinței din 20 ianuarie 2011, care menționează că următoarea ședință urma să aibă loc la 2 februarie 2011. Cu toate acestea, una dintre citații și o scrisoare de confirmare cuprinse la paginile 92 și 94 din dosarul național par să indice „02.03.11”, o dată care a fost corectată manual în „02.02.11”. În dosar nu există nimic care să explice corectarea respectivă, și nici Guvernul nu a oferit vreo explicație în acest sens. În plus, o altă citație de la pagina 93 din dosarul național nu a fost rectificată și indică, în modul susținut de către reclamantă, „02.03.11” drept data următoarei ședințe (a se vedea paragraful 29 *supra*). Erori, inclusiv cele de redactare, nu pot fi excluse în activitatea instanțelor, ele putând fi corectate. Totuși, atunci când ele nu sunt corectate într-un mod legal și transparent, apare o suspiciune de falsificare.

76. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că pretenția reclamantului la nivel național privind excluderea companiei reclamante din lista acționarilor companiei Q. a fost depusă la o dată nedeterminată, nu mai devreme de decembrie 2010, și că compania reclamantă, care a fost implicată în proces abia la 1 decembrie 2010, nu a primit niciodată o copie a acestei cereri în cursul procesului din fața Curții de Apel Chișinău. În plus, având în vedere existența mai multor indicii de falsificare a citațiilor și a scrisorii de confirmare, precum și faptul că Guvernul nu a contestat afirmația reclamantei despre aceste rectificări și nu a explicat prezența corectărilor manuale, Curtea este pregătită să accepte că reclamanta nu a fost informată vreodată despre ședința din 2 februarie 2011 din fața Curții de Apel Chișinău și, respectiv, nu i s-a acordat vreodată șansa de a-și prezenta apărarea în acel proces. De asemenea, Curtea nu poate să nu observe alte fapte deranjante, precum datele

diferite de expediere a hotărârii din 2 februarie 2011 (a se vedea paragrafele 34 și 37 *supra*), celeritatea extremă a executării acestei hotărâri și implicarea în proces a unei persoane apropiate dlui Ș. (a se vedea paragraful 34 *supra*).

77. Curtea observă, în continuare, că societatea reclamantă a invocat în recursul său toate aspectele menționate mai sus; cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție nu a răspuns în niciun fel la acuzațiile extrem de grave de abuz comis la etapa procesului din fața Curții de Apel Chișinău și nici măcar nu le-a menționat în hotărârea sa din 20 mai 2011.

78. În recursul său, reclamanta a ridicat, de asemenea, problema referitoare la termenul de prescripție, susținând că pretenția reclamantului la nivel național privind excluderea sa din lista de acționari era prescrisă. Într-adevăr, în conformitate cu art. 267 din Codul civil (a se vedea paragraful 47 *supra*), se pare că pretenția devenise prescrisă la 3 mai 2010, *i.e.* după trei ani de la înregistrarea de către Camera Înregistrării de Stat a modificărilor la statutul companiei Q. (a se vedea paragraful 10 *supra*). Cu toate acestea, așa cum s-a stabilit la paragraful 73 de mai sus, pretenția respectivă a fost introdusă de către reclamantul în procesul național nu mai devreme de luna decembrie 2010, *id est* după presupusa expirare a termenului de prescripție.

79. Curtea Supremă nu numai că nu a oferit niciun motiv pentru a nu respinge cererea reclamantului la nivel național ca fiind prescrisă, dar nici măcar nu a menționat în decizia sa obiecția companiei reclamante cu privire la termenul de prescripție. Curtea reamintește că menținerea unei acțiuni după expirarea termenului de depunere a acesteia, în absența unor motive convingătoare, este incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice (a se vedea, printre alte autorități, *Ipteh SA și alții v. Moldova*, nr. 35367/08, § 38, 24 noiembrie 2009) și consideră că eșecul Curții Supreme de Justiție a avut un impact semnificativ asupra procesului.

80. Având în vedere cele de mai sus, Curtea conchide că Guvernul nu a dovedit faptul că deciziile judecătorești care au determinat pierderea de către compania reclamantă a bunurilor sale au fost conforme legislației naționale. În plus, ținând cont de constatările de mai sus, Curtea concluzionează că procesul prin care au fost adoptate aceste decizii a fost desfășurat într-un mod arbitrar și vădit nerezonabil. Prin urmare, Curtea consideră că, în prezenta cauză, Statul a eșuat să își îndeplinească obligațiile în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1, de a crea un forum adecvat care să permită companiei reclamante să își revendice drepturile sale în mod eficient și să le pună în aplicare.

81. Prin urmare, a existat o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

82. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare

incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă..”

83. Compania reclamantă a solicitat 3.027.923 de euro (EUR) pentru prejudiciul material, plus o dobândă zilnică de 544 EUR, calculată între data depunerii pretențiilor sale și data adoptării hotărârii Curții. Ea a mai solicitat 35.000 EUR și 11.307 EUR pentru prejudiciul moral și, respectiv, costuri și cheltuieli.

84. Guvernul a susținut, *inter alia*, că pretenția reclamantei era nefondată și a solicitat Curții să o respingă.

85. Curtea consideră că chestiunea privind aplicarea Articolului 41 nu este pregătită pentru soluționare. Respectiv, chestiunea trebuie rezervată, cu stabilirea unei proceduri ulterioare, ținând cont de posibilitatea încheierii unui acord între Guvernul Republicii Moldova și compania reclamantă.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
3. *Hotărăște* că chestiunea privind aplicarea Articolului 41 din Convenție nu este pregătită pentru soluționare și, respectiv,
  - (a) rezervă chestiunea respectivă;
  - (b) invită Guvernul Republicii Moldova și reclamanta să depună, în cadrul următoarele șase luni, observațiile lor scrise cu privire la această chestiune și, în special, să notifice Curtea despre orice acord la care ar putea ajunge;
  - (c) rezervă procedura ulterioară și delegă Președintele Camerei să stabilească același lucru, în caz de necesitate.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 11 octombrie 2022, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier

Jon Fridrik Kjølbro
Președinte